

Mi lesz, ha mindent elveszítesz?!

2026 április 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nyílt levél egy buborékban él?, magából kifordult és magára maradt, gyémánt fokozatú tiszáshoz.

Kedves tiszás olvasó! Hónapok óta bekuckóztad magad a digitális térbe. Szorgalmasan írod a gy?lölköd? kommentfolyamokat. A Tiszával kelsz és fekszel, a munkádat már jó ideje elhanyagolod, a feszültség már az

egészségedet is megviseli. Az indulatod a nap végére sem csökken. Mint egy mosdótál szennyes tartalmát, rálöttyinted a családodra.

Sokáig fel sem t?nt neked, hogy az utóbbi id?ben kerülnek a rokonok, ismer?sök, barátok. Azt beszélik rólad, olyan lettél, mint egy levakarhatatlan Jehova tanúja, aki vörösl? fejjel hadarja a mantrát. Mint egy recseg? lemez, amit mindennap, egész nap újrajátszanak. A csendes óráidban néha eszedbe jut, hogy nincs ez így jól.

Valamit elrontottál. Már nem önmagad vagy. Csak egy báb, amit valaki más mozgat. A szöveg sem a tiéd, amit naponta felmondasz. Csak az eredmény a tiéd. Amit a tükörben látsz.

Már nem az vagy, aki korábban voltál. Akinek otthon, a munkahelyen, a lakóhelyeden ismertek. Valami végzetesen átfordult benned. De talán még menthet? vagy, még visszatérhet a régi éned. Lehetsz újra apa, anya, barát, segít?kész szomszéd, kedves társasági ember. Most még talán kiöklendezheted magadból a gy?lölet fert?jét, ami gazdatestként használ és növekszik benned. Ami nem hagy élni. Aludni. Megkeserít, megbetegít, a környezetedet elfordítja t?led.

A családtagok az elején még buzgón bólogattak. Jól mulattak a kemény szövegeiden. Te pedig egyre lelkesebb lettél. Aztán a lelkesedés helyét elfoglalta az indulat és a gy?lölet.

Már nem ellenfeleid vannak, hanem ellenségeid. Már senkinek sem akarsz irgalmazni. Vélt ellenségeid családjának, kiskorú gyermekeinek, unokáinak sem. A szemeidben ijeszt? fények lobognak. Átváltoztál. Imádott gurud képmása lettél.

Most már te is látod, hogy magadra maradtál. A feleséged, férjed, a gyermeked, a barátaid arcáról elt?nt a mosoly. Már nem viccel?dtök, nem nevettek egymásra. Hallgatnak el?tted és kerülik a tekintetedet, mert minden szavukban a nagy vezet?d elleni kritikát véled felfedezni.

Gyémánt fokozatú tiszás lettél, a családod pedig fél t?led. Annyi rettenetet összeírtál és elhadartál mindenfelé, ami, ha megtörténne, ha megvalósulna, börtönbe juttatna egy egész falut.

Az emberek tartanak t?led. A torz, üveges, merev tekintetedt?l. Az egész napra bekapcsolva maradó tiszás üzemmódtól. Otthon sem családi életet élsz, hanem gy?löletkampányt. A tévé el?tt, evés közben. És igen, a hálószobában is. Még az álmaidban is az pörög, hogy „áradjon”.

A családod és a barátaid el?ször még téged féltettek, egy ideje már magukat. Tartanak t?led, mert a szavaid ölnek, gyilkolnak, betegítenek. Már nem apa vagy, nem anya, nem barát és jó ismer?s. Nem a kedves szomszéd és a mosolygós kolléga. Csak az üveges tekintet? tiszás, aki nulla-huszonnégyben, már a „Helló!” és a „Jó napot!” utáni második mondattól végtelenített kampányszöveget tol. Mint egy vezet? nélküli, elszabadult úthenger. Meneküljön, aki tud!

A gyermeked, akivel korábban még összenevettetek, ma már kerül. És ami rosszabb, szégyenkezik is miattad. Folyton azt hallja a társaitól, hogy apád, anyád túltolta a biciklit. Belefulladt a Tiszába.

A kedveseddel elapadtak a jóíz? beszélgetések. Gyomorideggel néz rád, amikor szólsz hozzá, mert tudja, hogy a következ? mondatod egy káromkodó orbánozás lesz, ami olyan terjeng?sre nyúlik, mint egy se füle, se farka Magyar Péter-beszéd.

Amikor egyedül maradsz, amikor éppen nem a telefont nyomkodod, amikor van pár perced szabadon gondolkodni, néha fájdalmasan beléd hasít a tudat, hogy neked sem jó ez. Ez az állapot. Az, akivé lettél. Már nem a saját életedet éled. Csak egy felhasználható, majd eldobható tárgy vagy. Más mondja meg, mit gondolj, mit szólj és csinálj.

Kiábrándultál. Önmagadból is. Magadnak is terhére vagy. A szektás társaidat is meggy?lölted. Akikkel eddig is csak annyi kötött össze, hogy közösen gy?löljétek a fél országot. Már magadat is gy?lölöd. Azt, aki lettél. Egy guru nyomorúságos szolgája. Aki ugyanúgy feladtál mindent, mint ?. A barátokat, a családodat. Önmagadat.

A tükörben már nem önmagadat látod. Egy idegen arc néz vissza. A guru vonásaira emlékeztet. Nincs csend a lelkedben. Az indulataid egyre gyakrabban kitörnek bel?led. Ám haragodat nem a gurura és nem a szektás társaidra árasztod, hanem a családodra. Azokra, akik nem tehetnek semmir?l.

?ket már elveszítetted. Utánuk pedig az országodat is. A biztonságodat. A nyugalmadat. A kiszámítható életedet. Az állásodat. Mindent, amihez hozzászoktál, amit lazán igénybe vettél. Ami kellett és jó volt neked. Mindezt azért, hogy a gurut trónra ültesd.

Vajon van-e még benned annyi ?szinteség és lelki er?, hogy átgondold, megéri-e? Kész vagy mindent feláldozni?

A gurud nem t?ri az ellenmondást. A tiédet sem. Egyetlen laza mozdulattal elpöcköl a semmibe. Tudom, ezt olvasva már mozdul is a kezed, hogy reflexb?l írj valami durvát. Úgy, ahogy szoktál. Miközben egyre gyakrabban azzal szembesülsz, hogy olyan úton jársz, amin elvesztetted egykori önmagad. S végül elveszítheted a hazádat is. A neked is biztosított el?nyöket. A lehet?ségeket. A szabadságot, hogy elmondhasd, hogy szabadon gy?lölködj is akár.

Mi lesz, ha mindezt elveszíted április 12-én? Akkor már nem lesz visszaút. Mert a gy?lölet nem tart meg. Arra nem alapozhatsz egy stabil, rendezett életet.

Mi lesz, ha mindent elveszítesz?!

Fábián Tibor

A szerz? nagyváradi író, újságíró

www.magyarnemzet.hu



Ajánló